

14 Ιουλίου 2016

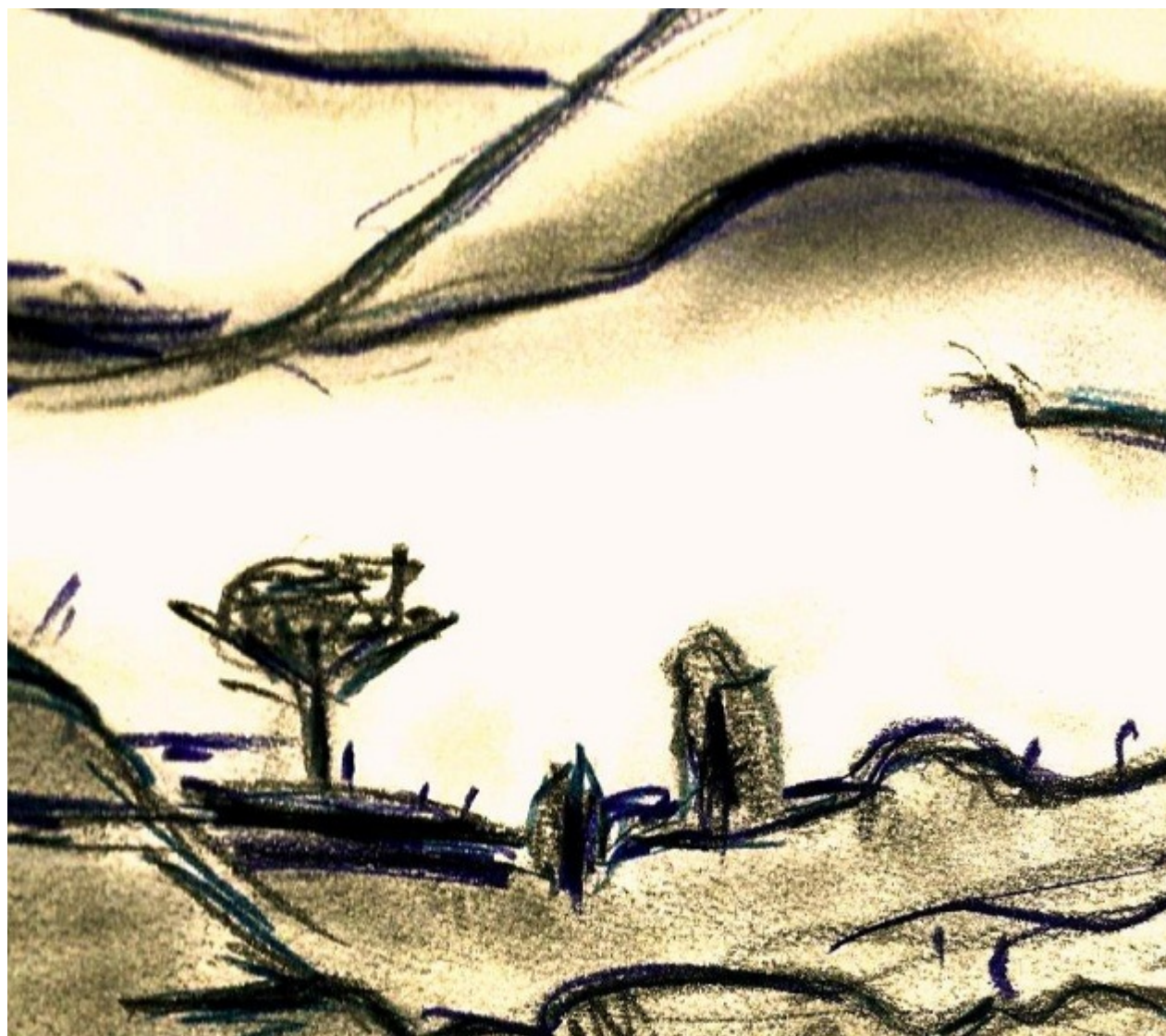
Μονή Μεγίστης Λαύρας, η πλουσιότερη του Αγίου Όρους (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29GTB8m>]

Οι μοναχοί δεν αντάλλασαν πολλές κουβέντες με τους λαϊκούς, μόνο λίγες και τυπικές. Κλεισμένοι στον δικό τους κόσμο και αφοσιωμένοι στην πίστη τους κρατούσαν μακριά κάθε νέο που θα μπορούσε να τους αποσπάσει, να τους παρασύρει και να τους επηρεάσει στον ερμητικά κλειστό τους κόσμο. Στο χώρο που αποφάσισαν να κλείσουν την ψυχή τους. Καμιά κουβέντα, ευγενικοί και απροσπέλαστοι.

Πραγματικά ένα αυστηρό μοναστήρι, το πιο πολύ σ' όλο τον Άθωνα. Από τις λίγες αληθινά μοναστικές κοινότητες. Βράδιασε και η κουβέντα χαμηλόφωνη καθώς σκοτείνιαζε και τύλιγε το μοναστήρι η ομίχλη και τους επισκέπτες έφερνε ένα ρίγος το αεράκι καθώς φυσούσε από το δάσος με τις καστανιές. Πάλι γαλήνη και δροσιά απλώθηκε. Το φεγγάρι φώτιζε τους τρούλους, το πλακόστρωτο και τις πόρτες. Ξεχώριζαν οι σκοτεινοί σταυροί και το καμπαναριό. Οι σκεπές, τα λιακωτά, οι καμάρες και η σιδερόφραχτη πύλη έγιναν ένα. Η νύκτα ήρθε απαλά και ο ύπνος νωρίς για να γίνεται πιο εύκολο το ξύπνημα στο χάραμα. Τα φώτα των ανθρώπων έσβηναν σταδιακά και όλα. Η Μονή Φιλοθέου μας γέμισε όμορφες αναμνήσεις και ζεστές εντυπώσεις, όχι για τα πλούτη της και τους θησαυρούς της, μα για την πίστη και το πνεύμα της, για την αφοσίωση στο θείο. Το θείο εκεί υπάρχει και δεν έχει σημασία αν παραδέχεσαι πως δεν μπορείς να πράξεις το ίδιο, σημασία έχει το άγγιγμα και η συγκίνηση και η επικοινωνία με τους γύρω σου και με τη φύση. Σημασία έχει η γνώση του πραγματικού σου εαυτού και η αγάπη και η φιλόξενη διάθεση προς τον πλησίον.

Ο πύργος της Μονής Καρακάλου χάθηκε πίσω μας. Το καίκι έσκιζε το γαλάζιο της θάλασσας απαλά για τη Μονή της Μέγιστης Λαύρας. Το πιο πλούσιο μοναστήρι του Όρους. Απότομες πλαγιές και κάθετες ακτές με γραφικούς και προκλητικούς κολπίσκους, με ολοκάθαρες αμμουδιές. Ο ταρσανάς της σκήτης Προβάτα, αποθήκες και μικρά μουράγια. Πυκνό πράσινο γέρνει ως το κύμα. Ψηλά το βουνό, ο Άθωνας. Οι πλαγιές πρασινίζουν ως την κορυφή. Όρθιος και υψηλός στα 2033 μέτρα του. Δένεται με την θάλασσα αρμονικά η φύση του και ενώνεται με καφετιούς και γκρίζους βράχους. Πίσω μας διακρίνουμε για λίγο τα μοναστήρια που περάσαμε. Μπροστά μας ανοίγεται το Αιγαίο. Φυσά δροσερό αεράκι. Μετράμε τις πλαγιές ώπου να φανεί το φημισμένο μοναστήρι. Πρώτα αντικρίζουμε τον πύργο του μουράγιου πάνω στην πλαγιά. Πιο πάνω, λίγο πιο ψηλά είναι το μοναστήρι. Το λιμανάκι μικρό και γραφικό. Τελευταίος σταθμός για τον έλεγχο των διαμονητήριων. Ο ανήφορος μας οδηγεί στο μοναστήρι που κτίστηκε στα 963 από τον μοναχό Αθανάσιο Τραπεζούντιο με τη συνδρομή του αυτοκράτορα Νικηφόρου Φωκά. Έφτασε σε μεγάλη ακμή και έχει την πιο πλούσια βιβλιοθήκη στο Όρος που περιέχει 1650 κώδικες. Υπάρχουν μέσα στο μοναστήρι δεκαπέντε παρεκκλήσια και έξω δεκαεννιά. Το καθολικό κτίστηκε τον 10^ο αιώνα. Υπάρχουν πολλά κειμήλια και λείψανα αγίων. Συγκεντρώνει τους πιο πολλούς προσκυνητές από όλα τα άλλα μοναστήρια. Μας έλειπε ο ενθουσιασμός γιατί περιμέναμε όχι τις καλύτερες εντυπώσεις από το ιδιόρρυθμο αυτό μοναστήρι. Στην είσοδο πουλούσαν είδη αγιορείτικης τέχνης. Το βρήκαμε αφιλόξενο και απεριποίητο. Μας έδειξαν τους θησαυρούς και τα εντυπωσιακά κειμήλια ή τουλάχιστον ένα τους μέρος. Την

εκπληκτική Τράπεζα την ολοζωγράφιστη. Πραγματικά ένα απέραντο και μεγαλόπρεπο μοναστήρι. Όμως δε μας κρατούσε, δεν βλέπαμε την ώρα να φύγουμε. Πολύς θόρυβος, πολύς κόσμος. Ελάχιστη παρουσία των μοναχών. Ένας μόνο αρχοντάρης είχε αναλάβει να περιποιείται τόσο πολλά άτομα. Που να προλάβει. Δεν μας κολλούσε ύπνος το βράδυ. Που να κοιμηθείς στον ξενώνα με τόσα άτομα, σε χώρο αμφίβολης καθαριότητας, σε κρεβάτια άστρωτα και με πολλά κουνούπια. Το πρωί θα φεύγαμε για τις σκήτες με τα πόδια. Κάναμε υπομονή.

[Συνεχίζεται]